

Arrest

nr. 131 025 van 8 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 6 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. NIYONZIMA en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Sierra Leoneans staatsburger te zijn van de Soussou of Kotokonie ethnïe. U werd geboren op 21 augustus 1978 te Beiroet, Libanon.

Uw ouders, moeder afkomstig uit de Seychellen en uw vader geadopteerd door mensen van Sierra Leone waarbij zijn natuurlijke ouders uit Togo en Ghana afkomstig zouden zijn, hebben elkaar ontmoet in Beiroet.

U heeft nooit het Libanees staatsburgerschap verkregen.

Uw moeder verliet haar gezin toen u zes jaar was. U weet niet precies wat er met haar is gebeurd, maar ze werd mentaal ziek. Uw vader bleef voor u en uw broer zorgen in Beiroet. U werd eens bijna ontvoerd en u werd verkracht toen u ongeveer twaalf jaar was. Toen uw vader stierf, in 2000 zorgde uw broer ervoor dat u uit Libanon kon vertrekken. Hij regelde dat u naar Griekenland zou komen. Uw

broer woonde toen zelf in Griekenland. Uit de Eurodac Hit blijkt dat u asiel aanvraag in Griekenland op 15 april 2004. U verklaart dat u er alleen een 'pink card' had en dat u dus niet was erkend als vluchteling. U besloot om Griekenland te verlaten omdat u werd geconfronteerd met racisme en omdat u een verblijfsstatus wenste. U ging daarom via Italië en Frankrijk naar België. U arriveerde er op 24 januari 2014. U vroeg er asiel aan op 18 februari 2014.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw vrees dient te worden beoordeeld ten opzichte van Sierra Leone. Dit is immers het land van uw verklaarde nationaliteit. (zie gehoor CGVS, p 4) Bovendien legt u een Sierra Leoons paspoort voor. (zie gehoor CGVS, p 9)

Wanneer u uitdrukkelijk en meermaals (zie gehoor CGVS, p 6, p 12, p 13, p 14, p 15, p 16) wordt gevraagd naar uw vrees ten aanzien van Sierra Leone, verklaart u dat u nooit in Sierra Leone bent geweest (zie gehoor CGVS, p 6, p 14) en dat u niets kan zeggen over iets wat u niet heeft meegemaakt. (zie gehoor CGVS, p 14) **Uw vrees is gebaseerd op de loutere veronderstelling dat uw familie, langs vaderskant, u niet goed zouden behandelen omdat uw vader ook niet goed door hen zou behandeld zijn.** (zie gehoor CGVS, p 12) Wanneer de protection officer (vervolgens PO) nadrukkelijk vraagt naar uw vrees ten aanzien van Sierra Leone, verklaart u 'Er is geen, wat kan ik zeggen. Ik kan niet zeggen, als ik zeg, tegenover mij, ikzelf. Ik zou misschien liegen, ik kan een verhaal verzinnen.' (zie gehoor CGVS, p 12)

U kan op geen enkele manier uw vrees ten aanzien van het land waarvan u de nationaliteit draagt concretiseren. U verklaart over uw familie in Sierra Leone: 'Ik ben het laatste van hun gedacht. Ik wil niet zeggen dat ze me zouden pijn doen, dat ze het zouden doen. Maar ik kan niet zeggen dat ze het beste voor mij hebben. Niet dat ze het ergste voor me vinden. Dat kan ik niet zeggen. Ik wil die woorden niet gebruiken.' (zie gehoor CGVS, p 15) Tevens zegt u 'hoe kan ik zeggen als mijn leven in gevaar is, als ik er nooit was.' (zie gehoor CGVS, p 16)

Aangezien uw vrees louter is gebaseerd op veronderstellingen die u niet onderbouwt of verklaart en daar u deze bovendien niet kan concretiseren, kan er op basis van uw relaas geen bescherming worden toegekend.

Het paspoort dat u voorlegt kan deze conclusie niet wijzigen. Het toont immers alleen aan dat u over de Sierra Leoneanse nationaliteit beschikt, zoals u reeds zelf aangaf. Bovendien verklaart u dat u dit document via een familie vriend in Sierra Leone heeft bekomen. (zie gehoor CGVS, p 16) Indien u werkelijk uw familie in Sierra Leone zou vrezen is het niet plausibel dat u deze familie zou vragen om u aan een paspoort te helpen. Bovendien geeft dit tevens aan dat u op uw familie(vriend) in Sierra Leone beroep kan doen wanneer u hierom vroeg.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert, in wat zich aandient als een enig middel, het volgende aan:

"Middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet over de motivering van administratieve akten van 29.07.1991; Schending van de materiële motiveringsplicht; afwezigheid van motivering, verkeerde motivering, onredelijke motivering; Schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15.12.1980

Artikel 3 van de bedoelde wet van 29.07.1991 vereist een afdoende juridische en feitelijke motivering. De feitelijke en juridische motivering in de bestreden beslissing is absoluut niet afdoende.

De negatieve beslissing van het CGVS is gebaseerd op de verkeerde vaststelling dat verzoekster beoordeeld moet worden **"ten opzichte van Sierra Leone"**

Verzoekster kent dat land echter helemaal niet. Zij heeft daar nooit geleefd; zij heeft sinds haar geboorte tot 2004 in Lebanon geleefd en sinds 2004 in Griekenland tot haar komst in België.

Het CGVS motiveert niet waarom de vrees van verzoekster niet beoordeeld wordt ten opzichte van Lebanon en Griekenland waar zij effectief heeft geleefd.

De relatieve waarde van de paspoort voor wat betreft de nationaliteit

Ondanks het feit dat verzoekster een paspoort van Sierra Leone bezit, leert men van de feiten in het administratief dossier dat zij daadwerkelijk geen bescherming kan genieten van "haar" land.

Verzoekster is immers "feitelijke staatloze", dit is een vreemdeling, wel gekend in de rechtsleer, die wél een nationaliteit bezit maar in de praktijk omwille van gegronde redenen geen aanspraak kan of wil maken op de bijstand en bescherming vanwege zijn staat. Dit is het geval wanneer er **"geen daadwerkelijke band meer bestaat tussen de betrokken persoon en dat herkomstland** (bijvoorbeeld omdat betrokkene op lange tijd niet meer verblijft in dat land" (zie Document over de staatlozen in www.Gent.be/doc/departement bevolking, op p. 25 van dit document).

Verzoekster verwierf haar paspoort via vrienden in Griekenland en tegen betaling van geld.

De nationaliteit "Sierra Leone" garandeert aan verzoekster geen volwaardige en effectieve staatsburgerschap waarop zij zich zou kunnen beroepen om bescherming te vragen.

Het CGVS rapt hierover geen woord ondanks dat feit herhaardelijk had laten verstaan, gedurende haar verhoor dat zij veel te weinig banden met dat land. Het CGVS heeft hierover geen rekening gehouden.

Problemen van racisme en geweld in Lebanon en Griekenland

Het CGVS argumenteert daarover niet. Deze problemen worden niet eens genoemd in de motivering van het CGVS."

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *"land van herkomst"*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *"het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen,*

van de vroegere gewone verblijfplaats" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de "nationaliteit" begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Verzoekster verklaarde in de loop van haar asielprocedure steevast over de Sierra Leone nationaliteit te beschikken, en dit bij het indienen van haar aanvraag (administratief dossier, stuk 12), bij de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 11, verklaring, nr.6), in de vragenlijst van het CGVS (administratief dossier, stuk 10, p.3) en tijdens het gehoor bij het CGVS (administratief dossier, stuk 4, p.4). Bovendien beschikt zij over een origineel Sierra Leone paspoort waaruit blijkt dat zij de Sierra Leone nationaliteit bezit (administratief dossier, stuk 13: documenten).

Verzoekster kan niet worden gevolgd in het betoog dat zij ondanks haar Sierra Leone nationaliteit zou dienen te worden beschouwd als feitelijke staatloze. Zij haalt geen gegronde redenen aan waarom zij geen aanspraak kan of wil maken op de bijstand en de bescherming van haar land van nationaliteit. Het loutere gegeven dat zij dit land niet kent en dat zij weinig banden heeft met dit land kan hiertoe niet volstaan, te meer nu uit haar terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt dat zij in Sierra Leone nog familie heeft, dat zij niet aannemelijk maakte dat deze familie haar niet goed zou behandelen en dat zij, wanneer zij haar paspoort diende te bekomen, hiervoor beroep kon doen op haar familie(vriend) in Sierra Leone.

Aldus dient verzoeksters asielaanvraag weldegelijk te worden beoordeeld ten aanzien van Sierra Leone.

2.2.3. Verzoekster laat de bestreden beslissing geheel ongemoeid waar deze motiveert dat zij ten aanzien van het land van haar nationaliteit geen gegronde vrees voor vervolging en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt. De dienaangaande gedane vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster niet worden aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

2.2.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Gelet op het voorgaande, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS